ReaderWorks

Standard

Nichita Stănescu

NECUVINTE

1969

Luptele

PEAN

Ce eşti tu, A?
tu, cea mai omenească şi
cea mai absurdă literă,
o, tu, sunet glorios!

Cu tine mă lupt,
în tine azvîrl fiinţa mea
ca odinioară Acheii calul troian
în Troia.

Cu tine mă culc,
numai pe tine te vreau,
tîrfă fermecătoare,
disperată zeiţă!

Tu îmi dansezi pe gură
cînd mor şi sunt aidoma
soldatului ridicat şi împins din spate
de creşterea ierbii spre cer;
şi vreau să nu mai exişti
ca să fiu liber de vorbire;
vagin imaginar, A, literă
borţoasă de toate literele

Nu să alerg, ci să plutesc,
să trec prin fluvii ca prin raze
fără materie,
ale căror maluri sunt urechi surde.

Muzică tu, cu gheară
care-mi tîrăşti trupul pe deasupra
cuvintelor
asemenea mielului păscînd iarbă şi

smuls de vultur.

A, tu stafie ameninţătoare,
cine eşti
şi ce vrei?

PIERDEREA OCHIULUI

Aş ciocăni cu unghia pînă cînd
n-aş mai avea unghie,
şi cu degetul pînă cînd
mi s-ar toci.

Dar a venit la mine
orbul şi mi-a spus:
– “Lasă-ţi, frate, unghia-n pace,
dacă ai cumva un ochi
în vîrful ei,
de ce să-l spargi?”

Şi totuşi şi totuşi
poarta asta, dintre mine şi tine,
trebuie zguduită de cineva.

LUPTA LUI IACOB CU ÎNGERUL SAU DESPRE IDEEA DE “TU”

I

Ceea ce este mai departe de mine,
fiind mai aproape de mine,
“tu” se numeşte.

Iată, m-am trezit zbătîndu-mă.
Se zbătea în mine “tu”
“tu”, pleoapă, te zbăteai,
tu, mînă,
tu, piciorule, te zbăteai
şi deşi stam întins, alergam
de jur împrejurul numelui meu.

Numai numelui meu nu-i spun “tu”;
în rest însuşi sufletul meu
este “tu”,
tu, suflete.

II

“Ai rîs.”
Eu am tăgăduit şi am zis:
“N-am rîs. ” Căci mi-a fost frică.
Dar el a zis: “Ba da, ai rîs”.

Într-adevăr, numele,
sprijinindu-se
ca într-un toiag
de trupul meu,
s-a azvîrlit împotriva lui,
cel fără nume

cel care este numai trup,
împotriva lui “tu”,
trupul tuturor numelor,
împotriva lui “tu”,
tatăl tuturor numerelor.

Dar el
cînd se revărsau zorii
nu s-a mai gîndit la mine.
M-a uitat.

III

Schimbă-ţi numele, mi-a zis
şi i-am răspuns: Eu sunt numele meu.

Schimbă-ţi numele, mi-a zis
şi i-am răspuns:
tu vrei să fiu altul,
tu vrei să nu mai fiu,
tu vrei să mor
şi să nu mai fiu.
Cum o să-mi schimb numele?

IV

El mi-a spus:
Tu te-ai născut pe genunchii mei.
Eu te ştiu de cînd te-ai născut.
Nu-ţi fie frică de moarte,
adu-ţi aminte de cum erai
înainte de a te naşte.
Aşa vei fi şi după ce vei muri.
Schimbă-ţi numele.

V

“Ai plîns”. Eu am tăgăduit şi am zis:
“N-am plîns”. Căci mi-a fost frică.
Dar el a zis: “Ba da, ai plîns”
şi nu se mai gîndi la mine.
M-a uitat.

VI

Eu sunt numai numele meu.
Restul e “tu”, i-am zis.

El nu m-a auzit, căci el
se gîndea în altă parte.

De ce o fi spus atunci:
“Te-ai luptat cu însuşi cuvîntul
şi l-ai învins! ”

Să fi fost el însuşi cuvîntul?

Numele să fie însuşi cuvîntul?
...El care este numai “tu”,
tu şi tu şi tu şi tu,
cel care-mi înconjoară numele?

LUPTA CU CINCI ELEMENTE ANTITERESTRE

I

Generalul a venit la mine şi mi-a spus:
“Eşti singurul care mai poate face ceva;
de tine depinde dacă vom mai fi
sau dacă nu vom mai fi astfel.”

...Se puteau vedea soldaţi
de-a lungul drumurilor. Se putea
vedea o mare zarvă liniştită.

Nici unul nu era în repaus, de voie.
Nici unul nu era încordat şi gata
de atac însă.

II

Ce să fac? Cum să fac? Cînd? Unde?
El m-a împins încet, de omoplaţi,
pe teren, în afară,
lîngă puiandrul de arţar uscat.

Aici era linişte,
şi pe fîşia arată proaspăt,
deodată,
la capăt, sub norii întinşi
s-a azvîrlit în mine
cu mărul.

III

Am vrut să plonjez şi să prind mărul

ca pe o minge.
Ar fi fost o greşeală, –
mi-au spus după aceea, îngerii,
ar fi fost o greşeală,
        mi-au spus după aceea
prietenii, rudele, corpul militar.

IV

M-am repezit la măr,
i-am dezlipit de pe el inelul
ca de Saturn,
m-am repezit la măr
şi-am dezplipit de pe el
banderola roşie ca şi-aceea
de pe vechile pachete de ţigări de lux.

V

Mărul s-a rupt în două, viermele
mi-a curs printre degete în pământ;
rămas la capătul fîşiei de pământ arate
şi cu un arţar uscat la capăt,
rînjeam
ca proaspătul beţiv
        intrat într-o popicărie.

VI

Generalul m-a dus în mijlocul soldaţilor
neliniştiţi,
pe străzile acelea înguste-n care ei
mergeau nici încordaţi,
        dar nici destinşi.

M-a dus ca să mă vadă şi m-a dus
ca să-i alin,
sub norii ca de ploaie, atîrnînd,
peste oraşul cu înguste străzi
şi cu soldaţi,
cu acei stranii soldaţi higienici
mirosind a lavandă,
nici liniştiţi şi nici
neliniştiţi,
cu ochii mari, apoşi,
cumpănind în mînă arma
pe care împotriva cui, ei nu ştiau
în ce direcţie
îşi poate întinde – focul.

VII

“Mai am un singur element
şi ultimul, ca să-l învingi,
astfel putem scăpa şi fi, –
altfel vom fi, – dar altfel…” –
îmi spuse generalul.

VIII

Doi, trei şi patru.
Lupta a doua, lupta treia, lupta patra
nu mi le mai pot aminti.
Generalul m-a asigurat că ele
nu ţin în nici un fel, de cuvinte,
şi deci nici de lucruri
sau de civilizaţia noastră.
Generalul m-a asigurat
că am învins şi în doi,
trei, patru,

lupta doua, lupta treia, lupta patra,
dar ca învingător mi se retrage dreptul
de a mai şti ceva despre victimă
şi despre locul luptei,
dinafară sau dinlăuntrul,
de sub nori
        sau chiar din interiorul nervilor
Generalul mi-a adus
        ca dovadă faptul că sunt,
că este
că suntem
că sunt,
că oraşul exista încă, aşa cum îl ştim.

Generalul mi-a spus că noi
nu ne putem lăuda cu victoria
din cea de a doua
din cea de a treia, a patra,
pentru că ea nu ţine de domeniul
comunicării
de domeniul înţelesului
NŢELESULUI...
ŢELESULUI...
ELESULUI...
LESULUI...
ESULUI...

IX

Am priceput că lupta
împotriva celui de al cincilea element,
lupta definitivă, se va da
pe o stradă.

Şi în acea secundă lupta s-a şi dat.

Mutarea zidurilor, am spus.
Mutarea zidurilor, am strigat
şi i-am mutat toate zidurile din spate.
(Datorită generalului care mă ţinuse
de un umăr
ca să n-am eu însumi zid în spate,
l-am învins.)

Generalul m-a izbit cu palma
        în umărul stîng
şi eu nu aveam zid în spate,
în spatele meu era numai generalul.
El, cel din faţa mea, el, a rămas
fără zid în spate.
El, cel de al cincilea element
        antiterestru, –
fiindcă avea ziduri în spate
a rămas fără ziduri în spate.
Datorită generalului şi mie,
a rămas fără ziduri în spate.

Toată partea de case a străzii
am mutat-o cu gestul brusc
şi el
cel de al cincilea element antiterestru
care ar fi vrut să mute cealaltă parte
de ziduri
a străzii,
şi el, cel de al cincilea
care ar fi vrut să mute cealaltă parte
a străzi...
dar generalul m-a izbit cu palma
în umărul stîng
astfel eu nu mai aveam ziduri în spate;

el, cel de al cincilea
nu bănuia că nu-i stau în faţă
ci pur şi simplu merg pe stradă
cu generalul în spate.
Astfel i-am mutat zidurile din spate,
mutarea Zidului se numeşte
moartea celui de al cincilea element,

El a căzut supt,
fără nimica în spate,
fără zgomot
şi protocaliu.

A căzut ca şi cum n-ar fi fost.
Eu i-am mutat zidurile.
Eu i-am mutat Zidul.

X

Năduşiţi, asudaţi, vlăguiţi,
am mers cu generalul
în mijlocul soldaţilor.
Ei se uitau la noi
şi nu le venea să creadă că am învins.
Ei se uitau la noi, la general
şi la mine,
gata de luptă.
Ei nu puteau să bănuiască
victoria noastră.
Ei nu puteau să creadă
că nu mai aveau de ce să lupte.
Neîncrederea lor îl obosea pe general.
Dar generalul de multă vreme
îmi atîrna ca o aripă cenuşie
şi moale,

de şira spinării.

XI

Deasupra mea se auzi o voce:
– Copil iubit,
tu ai mîini patrate,
nemurdărite de sînge!

LUPTA OCHIULUI CU PRIVIREA

Mi-aduc aminte:
pe iederă murea ultimul rest de ploaie
Pe cer, deodată, norii albi
mi-au arătat cu luna-n mijloc
chip de bărbat, curgînd apoi
în tragic chipul de femeie.

Dar eu, pe străzi, şi mai puţin crezînd
ca altădată în mişcările de nori,
ci mai degrabă strîns în frig, muşcam
tulpinele de trandafiri tîrzii
cercînd să nu-mi rănească cerul gurii
trufaşii spini şi limba mea cea mută.

“O, el, el n-are gură,
el are-un ochi în loc de gură,
şi se hrăneşte cu priviri…”

Aşa-mi sunase înlăuntru versul
care să-nduplece pe Zeu tindea…
dar stam în frig ca-ntr-un cilindru
şi n-am mai vrut, în şir, cuvinte
cu gîndul să gîndesc

Norii s-au dus, şi-ncet şi luna
şi iedera a-ncetat să bată
pe ziduri timpul lung, cînd iată

văzui că totul e de dinafară înlăuntru
şi, ochiul e cel mai adînc,
din trupul meu
Din ea, vederea curge-n mine.
cel mai îndepărtat, cel mai departe

Nările tot un ochi îmi sunt, un ochi
pentru o lume mai apropiată
ca şi timpanul, ochiul orbului, ca şi
tăcută limba – ochi gustînd
ceea ce ochii mîinii văd
        numai îmbrăţişînd

Ochi în descreştere, privind
de dinafară înlăuntru,
iar dinlăuntru în afară
numai cuvinte
oarbe,
lent şlefuite de mişcarea mării

Orbul de mine, marea o presimte
orbul de mine
se apropie de mare
Talazul! Talazul! Talazul! Talazul!

LUPTA INIMII CU SÎNGELE

I

N-am cer. Ce e mai departe de mine
sunt eu, negrul şi înlăuntrul.
Cerul meu este de carne neagră.
Cer îngropat.

N-am cîmpie. Marginile ei sunt arse.
Se ridică în sus ca o palmă
care-şi strînge degetele cu gheare,
        în pumn.

Am loc numai atît
        cît să-mi amorţească locul
stînd.

Mă umflu şi mă dezumflu.
Mă umflu de străinătate
şi mă dezumflu de singurătate.

Nu pot să-naintez niciunde.
De la eu la eu distanţa
e acoperită de moarte.

Cade înapoi simţămîntul
plecării din sine însuşi
Eu sunt cel care păzeşte poarta
ca nu cumva eu însumi să fug.

II

Vine-n întuneric sîngele
purtător de ştiri smintite, –

ochi întors pe dos, ah, plînge-le,
gheaţa, ţeapănul de stalagmite

Deci eu însumi mă sufoc, nuanţe –
îngeri, curg pe ape deşiraţi
Rupt de lemnul tău, Bizanţe,
de străini din tată, dar din mamă fraţi.

Cînd ajunge lemnul la putere,
mai întîi îşi taie rădăcina,
mai apoi a frunzelor muiere
şi dantură
sfîrtecînd lumina.

Ah, deci singur ah, deci înlăuntru
înspre mine, dinspre mine,
cerul cel mai depărtat e coasta
de întunecime.

III

Absorb ştirea depărtării
piciorului drept.
Vărs înţelepciune în stîngul,
idol de carne şi înţelept.

Prieten îţi este niciunul,
nici doiul, nici nimenea...
Vine sîngele cu suflet, chiar el;
mănîncă-l soro inimă, mănîncă-l
ieri şi alaltăieri

IV

Fugă înainte, mereu înainte,

din sfintele patru carcere.
Pîntecul mi-e frate,
glezna mi-e părinte,
drumul e fără întoarcere.

Sîngele vorbeşte,
ţeava lui, vîna, artera,
osul alb înlăuntru vorbeşte,
maţul, Cythera.
Vorbeşte celula, limfa vorbeşte
cărămida mişcătoare a limbii, –
fiecare capăt de os vorbeşte
topindu-şi în mişcare nimbul, nimbii

Turn al lui Babel întors cu mănuşa
pe dos, –
inima, ploşniţă, iapă, hetairă,
întoarsă pe dos...

Deci piramidă
deci piramidă
deci piramidă

V

Singura mea pradă e viaţa mea.
Tot ce pot pierde e viaţa mea.
Ceea ce se întîmplă
este în timpul vieţii mele
Inima mea învinge sîngele meu.
Sîngele meu cotropeşte inima mea
şi-apoi
Inima mea alungă sîngele meu.
Sîngele meu umflă inima mea.
Singura pradă e viaţa mea,

da.
Singura pradă e viaţa mea.
Tot ce pot pierde, tot ce pot pierde
Dar cine-ar putea să spună
ce pot pierde !?...

Dar ce înseamnă “cine”
şi “a pierde”, Doamne
ce înseamnă “a pierde – pierdere”?

* * *

Am dormit pe un tăiş de sabie, osos,
pînă mi-a devenit şiră-a spinării,
pînă cînd un trup noros
luciul i-a-nvelit şi-alunecarea orii
de aceea mă dau de lucruri,
        cu tîmpla, cu urechea
cu timpanul, cu ceea ce sunt,
încercînd să le retez perechea,
umbra, reazemul de pămînt
Dar lucrurile rîd în limba lor
de victoria mea, de gloria ei,
de sprîncenele înroşite,
        de tăcerea muşchilor,
de ruperea săbiei, în două şi-n trei.

SOMNUL ŞI TREZIA

Fiindcă nici eu nu-nţelegeam nimic
şi nici tu
am crezut că suntem de-o seamă.
Ne-am mărturisit unul altuia
cel mai tainic secret, –
acela că existăm...
Dar era noapte şi, vai, dimineaţa,
cumplită vedere,
m-am trezit cu tîmpla pe tine
galbenule, snopule, grîule.

Şi m-am gîndit – Doamne
ce fel de pîine voi mai fi fiind
şi eu,
şi pentru cine?

ENSITTEREN

Din nou sunt singur ca o gheaţă
lăsîndu-şi marginea-n topire,
îmbrăţişat cu o viaţă
a lui “a fi” şi a lui “fire”

Ensitteren, ensitteren, cuvîntul
acesta nordic şi-ngheţat
îmi întăreşte lăcuit, pămîntul
cu lacuri în diagonală şi brăzdat...

Ensitteren, sunt singur ca o gheaţă
în care peşti macabri, suspendaţi
la începutul meu de viaţă,
în nemişcare mi-au fost fraţi

sau în tot ceea ce se pierde
mai jos, spre Sud, în codrul verde.

EDICT

Pot să fiu uitat, pentru că
nu ţin la braţe, pot să-mi lipsească.
Pot fi părăsit, pentru că
nu-mi iubesc picioarele, pot merge
şi cu aerul.
Pot fi lăsat singur, pentru că
sîngele meu se varsă în mare
oricum.
E loc. Toate coastele s-au ridicat
ca nişte bariere.

E lumină destulă. Privirile mele
nu văd decît o singură mască.
Dar ea nu există încă,
aşa că e loc, e loc, este.

* * *

Luna bătînd, înaintează, pe cerul gurii
Ajunge la dinţi în curînd
şi-un zgomot de smalţuri se-aude,
prelungi cuvinte
cu şapte capete,
eliberînd

Treptat ajunge la buze:
nu se mai aude nimic, în tăcere
numai dîrele dinţilor mei înaintînd
se străvăd, rînd pe rînd

Ea pluteşte un timp prin aer,
şi-o pasăre

îşi lipeşte o aripă de ea,
se-aude zbătînd,
apoi nu se mai aude nimic. Desigur
de lună i s-a lipit
şi cealaltă aripă. Sunînd.

dinţii mei au ajuns,
şi-acum sclipesc pe cer
Sus, tot mai sus, Excelsior!
m-aud strigînd.
Te vei lăsa muşcat de ei, în curînd
să-i faci loc lunii să treacă,
triumfător.

Sus, tot mai sus, Excelsior!

CÎNTEC [Echilibru, vertical, de suflet]

Echilibru, vertical, de suflet,
între guri cu colţi rînjiţi
mai spre-o parte, mai spre-o alta
cu pereţii răstigniţi
Se dărîmă casa, o,
tu rămîi în echilibru
Acheronul pentru noi
s-a şi prefăcut în Tibru
Numai vîrful tău, rotind,
taie cercuri, pe tavane,
suflet vertical şi trist
fără urmă de ciolane.

ARTA POETICA

Sunt aşteptat de către o ventuză
m-aşteaptă dintele cel alb rînjit
cel al leoaicei, stînd lehuză,
cu foamea transformată-n mîrîit.

Sunt aşteptat de şarpele cel mare
care întins în sus se dă
cîntării de hindus, şi oarecare,
sunt aşteptat de tu, de mă...

Sunt aşteptat de un smarald, de perlă,
de boala scoicilor sunt aşteptat,
de cîntecul piţigăiat de mierlă
de răgetul de taur cornorat.

Sunt aşteptat de îngerul cu carte,
sunt aşteptat de cifra patru mii
şi de întreg sunt aşteptat, de parte,
de ieniceri şi de spahii.

Sunt aşteptat de ghilotină
de frînghia lucindă de săpun,
de întuneric aşteptat şi de lumină
de-alaltăieri, de ieri, de-acum...

Sunt aşteptat cu masa-ntinsă
cu sîngele întins, şi cîmpu-ntins,
cu plaga cea de boală linsă,
cu focul cel de apă stins

Sunt aşteptat cu patru ochi în frunte
cu şase mîini la umărul cel drept,
cu peştera ecoului din munte

cu mintea celui înţelept.

Să mi se dea: ciupercă otrăvită
plaur, omag şi lapte de cucută
Să mi se dea din puroi pepită
gură cu limbă smulsă, mută.

Să mi se dea la subţioară
cîrjă din osul maică-mi,
să mi se dea, inteligibilă ocară
vioară doar cu coarda “mi”

Să mi se dea dreptul la jeg,
dreptul la porc, dreptul la cîine,
să mi se dea cadavru-ntreg
al zilei cea de ieri numită mîine.

Să mi se dea maţul de zeu
umplut cu rău miros, duhoare
să mi se spună că sunt eu
tot ceea ce în lucruri doare...

Sunt aşteptat, dar eu nu vin
mai stau, o, mai rămîn o clipă,
miros şi gust, verde venin
la tine doamne, sub aripă.

Rîsu' Plînsu'

MIM

Prea repede se schimbă ceea ce numim
stări de spirit,
e ca şi cum acelaşi mim
într-o cazarmă ar adormi mereu
în şirul nesfîrşit de paturi suprapuse
din lăuntrul meu.

Mim obosit, cu gura pe o piatră rece,
vaporizîndu-se din patul cel de jos, –
ca-n patul cel deasupra să se-nchege
mai trist şi mai frumos

Mim fără limită precisă
nedespărţind un adevăr de o minciună,
lăsîndu-le să doarmă gîtuite
şi pe aceeaşi pernă, împreună.

Alunecînd spre rece, din căldură,
şi iarăşi către fierbinţeală
pe patul cel de sus, numărul zece
din aurora boreală.
Blestem, oricînd să poţi să-ncepi
de la-nceput,

viaţa ta de nenăscut.

DUBLA NEMESIS

Dulci două,
dubla Nemesis, mortală
în brumă şi rouă
boreală, neboreală
clatină sus
sufletul meu deşirat,
cuie-n pălmi de Iisus
crucificat, necrucificat...
Dubla Nemesis, de gheaţă
apare-nainte de zori
gîtlej fără greaţă
vărsînd candori

Şi clatină, clatină, clatină
în brumă şi rouă
inima dinte de platină
dulci două,
dulci două...

POEZIA

lui Matei Călinescu

Poezia este ochiul care plînge
Ea este umărul care plînge
ochiul umărului care plînge
Ea este mîna care plînge
ochiul mîinii care plînge
Ea este talpa care plînge
ochiul călcîiului care plînge
O voi, prieteni,
poezia nu este lacrimă
ea este însuşi plînsul
plînsul unui ochi neinventat
lacrima ochiului
celui care trebuie să fie frumos,
lacrima celui care trebuie
să fie fericit.

CÎNTEC DE TREI

Noi suntem doi, tu eşti singură,
de-aceea te lăsăm să faci ce vrei tu.
Noi îţi dăm două inimi:
una o ţinem în mine,
cealaltă o ţinem în tine.
Chipul tău îl facem să semene
cu chipul nostru,
aşa cum monezile sunt aidoma
celor două apăsări brutale
ale tiparului care le naşte.
Noi doi suntem două ramuri ale tale,
una izbucnită spre lună,
din dragostea ta pentru cer.
Alta izbucnită din pîntecul tău,
din dragostea ta pentru pămînt.
Noi şi cu tine am vrut să fim unul.
Dar materia care urăşte adevărul
ne-a pedepsit şi ne-a făcut trei.
Noi suntem doi şi tu eşti singură
de aceea tu ne stăpîneşti,
de aceea tu eşti regina
pentru că noi doi suntem la fel.
Iar un lucru aidoma altuia nu există
decît în monotonele povestiri
despre fericire.

RÎSU'PLÎNSU'

Pleoapă cu dinţi, cu lacrima mînjită,
sare căzută în bucate,
dovadă că nu pot trăi numai acum
sunt amintirile mele, toate...

Dovadă că nu pot vedea fără martori
e copilăria, adolescenţa mea,
dublînd nefiinţa acestei secunde
cu nefiinţa ei de cîndva.

Ah, rîsu'plînsu',
ah, rîsu'plînsu'
mă bufneşte cînd spun
secundei vechi putrezind în secunda
de-acum.
Ah, rîsu'plînsu',
ah, rîsu'plînsu'
în ochiul lucrurilor reci
şi-n dintele lor muşcător,
ca şi sceptrul
neinventaţilor regi.

ZICERE

Orice om prost este o gratie.
O, tu abundenţă de colivii!
Inimă tu, felină pramatie
pîndind peste tot colibri.

Ca noroc, păsările cîntătoare
stau la locul lor agăţate în cui
Ce noroc, fiecare
are pasărea lui.

Fiecare om prost e o gratie groasă
pentru stelele căzătoare
astfel se face că ele se lasă
numai cînd sună ora de culcare.

Atunci cerul rămîne neprivit
şi fiecare stea de capul ei, –
iar cine nu a adormit
are dreptul la o pasăre cîntătoare,
la două, la trei...

MEMORIA ASASINA

Privirea nu era dreaptă, dimpotrivă
putea ocoli, putea traversa
colţul cu stîlp, întunecata ogivă,
somnul întrerupt, sub nemişcata stea
La despărţire
        mi-ai făcut un semn amical
cu mîna foşnind ca o frunză
Sufletul de paianjen, sufletul de cal,
se destrămau încet ca o pînză
sau ca o umbră de potcoavă, însîngerînd
fiecare secundă din apropiere
Lung şir de ochi rostogolea, tăcînd,
privirea ta ferită, de tandră muiere
Şi nimic nu era drept, nici simplu, nici
sacru
în după-amiaza cu berării
Secundele din jur, după masacru
lent putrezeau în ore grase,
        groase, vii.

SĂ SĂRUTĂM

Să sărutăm această poartă
de lemn bisericos şi negru
cu gura sîngerînd şi moartă
cu sufletul integru.

Să n-o deschidem, să plecăm
opuşi ca polii doi, – magnetici,
să fulgerăm
atraşi de nourii eretici

Şi zdrang şi zdrang pe străzi pustii
să ducem inima în noi
ca pe un papagal, în colivii
cu gratii de noroi

TÎRFA SOFISTICATĂ

Ea are aerul plin de îngeri
de aceea respiră greu
Pietrele poţi să le-nsîngeri
degeaba, cu prezenţa ta mereu.
Ea explică, ea are nuanţe
de galben dedat pe obraz
Poţi să ai, degeaba, gloanţe
de plumb, în butoiul cu haz
Poftiţi la subsol!
Se coboară pe scara de lemn acru
cu pasul din dreapta în gol.

Un crucifix cu mortul sacru
cu ghimpi scade gama-n bemol
Aici totul se schimbă
vinul în ţuică veche, cartoful în nisip
Cuvinte miriapoade-ţi aleargă pe limbă
măşti îţi pui, ca pe chip,
peste timbrul de roşu îndurerat
cu urme luxoase de melci trandafirii...
Tîrfa cea veche-a murit,
trăiască verbul încoronat
al tîrfei care va fi.

ERA O MUZICĂ PRESATĂ

Era o muzică presată
curgînd pe jos, pe lîngă glesne.
Era o indiferenţă vastă
de care-mi rezemam inima.
Era privirea trecînd prin somn
ca printr-un inel de fier.
În uşă, portarul cu epoleţi,
ajuta elegant să se dezbrace
şarpele, de piele,
pietrele, de ele însele.
Vinul era destul de bun
Moartea era agreabilă
Prin aer plonjau
unul după altul, schiori celebri
împroşcîndu-mă cu zăpadă.

CĂ MI-E SOMN DE NU MAI POT, ÎMI ZISE

Că mi-e somn de nu mai pot, îmi zise
stînd ca şi un val de văl...
Ochiule, iris, irise
cu priviri de adevăr.

M-ai lovit în piept cu orbul
vin al cupelor, vărsat,
care-l beau acum şi sorbu-l
umed tot şi nepătat

Şi mă-mbăt cu viţa vie
a Saturnilor căzînd,
cu cometa razachie
stinsă sfîrîind în gînd.

Pe cînd craniul meu, rece
se albeşte cu ochi scurşi,
de la una pîn-la zece
gheaţă mîncînd slabii urşi
din polara disperare
a lui “are” şi “nu are”.

MĂ FAC NEVĂZUT

Mă fac nevăzut frecînd lampa lui Aladin
Mă rarefiez cu cuvinte cu tot ;
plasă-ntr-o gheară de zeu nedivin, –
în mine voi prinde stele cu bot ;

stele cu dinţi, stele cu coadă,
stele cu un ochi în frunte,
coloane cu capiteluri dintr-o Eladă,
oblice piramide, inversul munte.

Antitimp, şi, antiexistenţă –
miros al plantei smulsă din cer,
pentru nasul cel cu opt nări, esenţă,
şi pentru nimenea, aspru ger.

Nevăzut trec prin nimeni, prin alţii,
cu monstrul meu personal
        merg la pescuit.
Antiscunzii şi antiînalţii
vor prinde în corzile nervilor mei,
        un mit.

BRUSCĂ VORBIRE

Ce s-a întîmplat
cu băieţii aceia superbi
de la sfîrşitul războiului?
Liceeni mergînd din cînd în cînd la dame
şi vorbind din cînd în cînd, franţuzeşte,
cu un bun accent european?

Mai scotea cîte unul cîte-o plachetă
de versuri
pe cheltuială proprie,
sau prin subscripţie
şi noi elevii,
o citeam topiţi de admiraţie,
neînţelegînd
neînţelesul...
Unde sunt acei adolescenţi
îmbrăcaţi ca nişte domni melancolici
pe care ochii noştri măriţi îi încadrau
în rama pleoapelor ovale?

Unde eşti domnule supraveghetor
din clasa a opta,
în ce nară de fată
mai pluteşte mirosul acela
de foarte tînăr bărbat proaspăt ras?

Doamne, ce zile curate, doamne
ce respect putea să încapă
în vocile noastre de puţoi
cu glasu-n schimbare!

Ce s-a întîmplat
cu băieţii aceia superbi

de la sfîrşitul războiului?
Unde eşti domnule supraveghetor
din clasa a opta?
Halerib, Khaa
Halerib, Khiiii...
Heoro, loro, oro
nu-nţeleg, halerib, Khaa
nu-nţeleg, aero, loro, oro...

CÎNTEC ÎN DOI

Noi nu vrem să fim geniali,
noi vrem să fim trimbulinzi
între nori, de sus în jos
lungiţi, ori scurtaţi prin oglinzi
Noi vrem să ne strîngem în braţe
toată ziua, toată luna pătrată,
prin acel aer cu picioare verzi,
intimidîndu-l o dată.
Şi încă o dată, şi încă o dată,
noi nu vrem să fim geniali
noi vrem să fim trimbulinzi –
trişti, palizi şi grei generali
mari, lungi, ascuţiţi, decoraţi,
morţi, duşi, rătăciţi, seculari
şi pe deasupra de toate, uitaţi.
Noi nu vrem să fim geniali,
noi vrem să fim trimbulinzi,
legaţi cu o tremurată culoare
în faţă, la volan, de oglinzi,
mereu balansînd spre-un adînc
şi el mereu în mutare,
gonind pe şoseaua substantivelor
din declinare în declinare
Noi nu vrem să fim geniali,
noi vrem să fim trimbulinzi,
asemenea generalilor mari,
schimbînd lumina ce-o aprinzi
în alta, în altul,
în cu totul altcineva,
asemenea generalilor mari
lungi, înalţi, decoraţi, portocalii,
grei, goi, ososi, suferinzi,
noi nu vrem să fim geniali,

noi vrem să fim trimbulinzi.

TREABA TA...

Treaba ta, îmi zise javra
care ochi deschişi ţinea
dedulcind în sus otrava
muzicilor, cea mai rea.

Eu zic “do”, ea zice “re”
şi se iscă tandru sunet
nu ştiu cum, nu ştiu de ce
fulgerînd se lasă-un tunet.

Iată plouă, vai, cu picuri
umezind ferestre, oase,
dulcile din noi, nimicuri
totdeauna numeroase...

CINA CEA DE TAINĂ

Casă cu ziduri mişcate
cu odăile călătorind una într-alta
Sub pene de pasăre, tavanele toate
trec marea, spre Malta
Salon cu masă lungă
cu scaune, solzi de şarpe-ncolăcit
Eu stau în capăt, la nuntă,
cu o talpă afară ieşindu-mi din mit
O, şi de-asupra ce ploaie de capete,
torenţială,
capete de bărboşi, de cîrni,
de bătrîni,
ploaie de noapte, pe podeaua goală
ploaie bubuitoare, ţinînd săptămîni

Dă-mi mîna mireasă a mea, speriată,
şi să fugim, să fugim amîndoi
În curînd va ploua cu trupuri, plonjată
bolta va fi peste noi.
Va ploua cu trupuri decapitate
Să fugim, să fugim, eu şi tu,
din casa cu ziduri într-una mişcate
unde cina noastră de taină se petrecu...

ÎNSERARE DE TOAMNĂ

Ziua alunecă, trăgînd după ea
prin fereastra joasă, culorile joase,
de parcă-ai fi-mpins-o
        cu mîinile subţiri
pe care le-ai ridicat
        din îmbrăţişarea mea.

Steaua neagră a pletelor tale
îmi răsare, scînteind,
în dreptul inimii,
cînd iedera uscată bate ritmic în geam
un tot mai îndepărtat
        şi mai negru tam-tam
al secundelor noastre nedezlegate.

Ziua alunecă spre cenuşiu, spre negru,
smulgînd frunzele şi trăgînd de pe cer
tavanul alburiu al norilor goi,
şi-un relief de munţi, întors spre noi,
izbucneşte deasupra, urcînd,
coborînd.

LAŞI MIROSUL

Laşi mirosul tău de lapte
rîu în patu-n care dorm
ostenit şi peste noapte
lîngă sabia de domn

Ha, mai este alb în lume
şi mai este gust livid
de grea sete, cînd anume
somnul curge-n zori, lichid

Dar mirosul, ah, mirosul
te preumblă-n aer, trează,
cînd îşi frînge-n două osul
luna, seceră vitează.

* * *

Laşi mirosul tău în aer
de metal şi de femeie
şi de car încins pe lutul
al întinderii caldee,
de coloană viitoare
dintr-un secol nenăscut
de zid ars de o văpaie
care-o arse şi pe Ruth
Şi îmi pari că eşti aievea
ploaie aspră, fraged nor,
dulcea mea antichitate
dintr-un secol viitor.

DESIGUR

Desigur, ea e o brăţară
purtată la mînă de un zeu
ea e mai liniştită spre seară
deşi e neliniştită mereu.

Ea luceşte toată în lună
cînd zeul îşi ridică braţul zîmbind,
o lebădă brună
cu plisc de argint

Zeul e invizibil. Nu se vede
decît ea la glezna mîinii lui,
bătînd în cerul negru şi verde
vederea mea ca un cui.

MÎNIE LENTĂ

Nu pot să sufăr, suflet mişcător,
femeie care-mi izvorăşte din coastă
şi-n pietre de melancolie, arzător,
cu tîmpla dai, ca-n inima mea proastă
Pasul tău zvelt
din glezna mea să-l rupi
nu pot să sufăr, nu, fără durere
Mi-e sufletul culcat pe colţi de lupi.
Devine loc dunga subţire de tăcere
şi de sub palma lată-a mea, umărul tău
cu şuierat de tren se smulge-asurzitor
spre un tunel, spre vid, spre hău,
spre-un chip neinventat,
trăind în viitor
Nu pot să sufăr, nu, să treacă între noi
reci dorurile ce le mişti doar tu
nici întîmplările
ca nişte bivoli stinşi, greoi,
şi nici distanţele să treacă. Nu.

DEPĂRTAREA

Depărtarea se face roată cu zimţi
pe fusul de taină-al auzului meu,
rupînd din amorţitele minţi
ale încă nenăscutului zeu
ce-aşteaptă să-l ajungă din urmă
pămîntul, în viteză albastră,
ducînd de mînere o urnă
cu inima smulsă, a noastră
Bate, se-aude, bate, se-aude
sferă în creştere drastică
De lacrimi şoselele-s ude,
memoria subţire, elastică,
praştie pentru pietre, gondolă
înecată-n Veneţii copilăreşti,
dinte smuls cu sfoara din alveolă, –
jos orbita Vezuviului goală. Şi eşti.

BUFONUL ŞI MOARTEA

Ghidul a înnebunit la Spielberk, sus,
în închisoare;
mimează vechi torturi
şi trupuri oarecare
din care trase-n sus şi trase-n jos
căzu ficatul, fioros.
Prin ganguri reci prin care foştii morţi
acum mînere stau, la porţi,
ori întregesc cu fosta carne
peretele cel ruginit, de arme,
ghidul a-nnebunit şi ventriloc
smulge din el un fir de foc
cu care îmi aprinde auzul, văzul,
cu bot de cal îmi paşte-ovăzul
cu cioc de barză îmi împunge
interioara, nevăzuta, cruce.
Cu cotcodacuri de găină
mă ciugule şi mă alină –
cînd trec prin burta ghidului
ca într-o pungă a vidului.
Dar morţii de la Spielberk
sunt prea vechi
ca să le fim c-un gînd perechi.
Morţii cei noi, morţii cei noi
curg ca sudoarea peste noi,
iar asudata mea meninge
mi-o vede ghidul şi mi-o linge
Plec alb. Uscatu-n mine latră.
La poartă, un bufon de piatră.
M-aplec. Este şi nu-i.
Îl pup. Beau apă chiar din gura lui.

CÎNTEC [Trei pomi verzi erau, la rînd]

Trei pomi verzi erau, la rînd
rude între ei, şi neamuri
veri erau, fraţi în curînd
ah, absurdul are ramuri.
Ramură, steag viu în vînt,
ramură – privighetoare,
ramură de dor de gînd
ramură spînzurătoare.
Trei pomi verzi în palma mea,
unul de piele, altul
de tăceri. De apă grea,
cellalt, înverzind înaltul,
Înălţime pentru nori,
pentru clătinat văzduhul
ca să ai unde să mori;
ciugulit de pliscuri, duhul,
– unde, în ce guri zburînd? –
să se facă hrană fină
păsări de piatră, stînd
pe columna ta, latină.

ÎN GRĂDINA GHETSIMANI

I

Să cauţi un cuvînt ce nu există
şi să asculţi cum timpul devine des.
Un cuvînt
pe care l-ai auzit, şi brusc
simţi că nu există...

Ca şi cum ai sări dintr-un somn,
unde nu se vorbea în litere,
unde nu se vedea în vedenii, şi
nu se auzea în strigăte

Stranie petrecere – curgere
a unui fel de firesc
în altfel de firesc
şi stăruinţă-a inimii în trupul
unei lumi
care urăşte trupul...

II

Legătură suavă, reazim,
        prezenţă şi gură,
dar mai ales dinte,
dintre al ideilor,
O, prietenia cea cu care muşti...
Numele ei,
fără de nume, la rîndu-i,
desparte sinele de sine
făcîndu-l să-şi devină sie însuşi
hrană îndestulătoare...

III

De-aş mai fi copil, ah, doamne,
fiece prieten, dinte de lapte mi-ar fi...
Dar nu mai pot să spun aceasta
cînd sfoara de mătase a timpului
legată de mînerul cel de aur
al porţii, mi i-a smuls
pe toţi!...

IV

Rupt.
Ruptă gingia alinată numai de cuvinte,
neputînd să muşc nici măcar
ceafa vorace – a animalului solar.
Apt doar să sug un lapte acru
din ţîţa unei amintiri diforme.
Şi totuşi
încăpăţînat şi sacru,
mă-ntind peste secundele enorme,
gemînd de reci dureri, strigînd
creşterea dinţilor de piatră.

V

Vai, dacă nu mi-aţi rupt atunci urechea,
vai,
dacă nu mi-aţi smuls timpanul
înghestuit de trupul de fiară
al adevărului!

Vine o vîrstă
cînd adevărul
nu mai suportă martori

Stau într-un colţ prăvălit
şi timpanul
mi-l las zdrenţuit de o taină
Vine o vîrstă pe care
adevărul o vrea singură.

Smuls din copilăria comunicării
sinelui cu sine,
albul enorm al meu, de Moby Dick
se lasă harponat.
Prieteni, voi – cîrji de noapte
ale Eternului şchiop…

VI

Noi am vorbit împreună vorbirea
acelor trupuri care nu mai sunt
Ficaţii ni i-am pus pe masă-n cor,
zicînd
prezentului că seamănă cu fierea
Sprînceană cu sprînceană, rînd pe rînd
acvile au lansat spre-alaltăierea

Şi-am spart cristale-n pumni ce nu erau
ai noştri de acum
şi stinse rugurile, le-am fost întrebat
dacă mai au
vocala “u” din fum…

Noi ne-am fost transplantat gîndirea
lent şi unic, în vorba spusă
deşi se-mpotrivea cetirea
de alfabeturi – şi apusă
a hierofligei care ştie

mereu o altă-mpărăţie

Văzută, vremea nu mai ameţeşte
mişcînd în trupuri tandrul os
“Este” de-acum
e-un altfel “este”,
mai lent şi mai umbros

Pentru ce nu e, maxilare
mai noi, mai hîrbe, –
şi altă stirpe e, pentru mişcare
mîini singuratice, mai strîmbe

Din unul şi cu unul şi cu unul,
rămîne pîn-la urmă unul,
cel care e mereu de faţă,
înspăimîntat că are faţă...

VII

În grădina Ghetsimani
vin la domnul în genunchi,
pregătit de moarte, doamne,
visul ţi-l mărturisesc

Am venit din nou la tine,
cu mine şi cu ai mei
cu din şapte, şase numai
cu din patru, numai trei.

Ah, pierzarea are fii
şi nepoţi şi strănepoţi
Numai tu poţi ca să fii
pleoapă-nchisă peste toţi

Braţul meu cel drept şi stîng
bărbia şi gura, ochiul
şoldul, umerele, tîmpla
farmecul şi dedeochiul,
calmul şi nelinişstea
lanurile, linişstea
pămîntul şi mările
toate sunt pierzările
stelelor – făclii
păsărilor– mii
tandrului lin dingur
celui mai cel singur
făcînd nuntă tristă
cu ce nu există.

CONTEMPLAŢIE

Apar sferele bolnave, buboase, livide,
împingînd cerul nopţii,
apăsîndu-l într-o parte.
Devin umede fusele pomilor,
devin lichide
şi curg, asprele lucruri, pînă departe.
Să stăm pe bănci
şi să privim prin aerul umed
întoarcerea Fiului risipitor,
îl recunosc după înfăţişare, după sunet
şi după felul în care mor
păsările de noapte, de-asupra lui
şi după frigul plin de reptile amfibii
încolăcindu-mi-se pe călcîi,
pe glezne, pe tibii...

PLUS

Îngheţa atît de brusc vederea
şi lacul tot, încît sărea
din maluri, iar cometa serii
pe schiuri în lungire sta.
Apoi se dezgheţa atît de brusc,
încît a te-neca-n străfunduri
era firesc şi-aidoma
acelor peşti zvîrliţi pe prunduri.
Totul era să ştii să-nnoţi
şi-apoi să patinezi pe gheaţă
şi iar să-nnoţi, să patinezi,
o clipă-o zi, o lună-un an, o viaţă.

LEGEA

Pentru că-mi imaginez aceasta
el mi-a spus:
lege înseamnă a avea două mîini
două mîini cu cîte cinci degete
fiecare,
lege înseamnă a avea două
picioare
cu cîte cinci degete fiecare
Eu stau între ramurile verzi
şi-mi imaginez aceasta
lege, lege, înseamnă a avea
două mîini
cu cîte cinci degete fiecare
lege înseamnă a avea două
picioare
cu cîte cinci degete fiecare
Lege înseamnă a avea craniu
cu doi ochi, cu două urechi
cu două nări
cu două sprîncene, cu două
împerecheri de îndepărtări
El mi-a spus, pentru că
îmi imaginez
ai cap, ai două mîini, două picioare
Se face seară, se face umbră
Stai întins, n-ai să mai stai
ai să fii pentru că erai
El mi-a mai spus: scoală-te
umblă.

ODĂ BUCURIEI

Vino tu stare măreaţă a sufletului
dezlegat de amintiri
şi de zborul îngerilor protectori,
mereu fîşîind de-asupra ta liniştitor
din aripi, ca şi cum lumea
ar fi de mătase pătată şi mîinile materne
o sfîşie lent, din netrebuinţă

Vino tu stare măreaţă şi spune:

Eu am fost întru totul asemenea lui,
sprijinind pe nervuri
acelaşi verde primăvăratec,
învelindu-mi cu acelaşi orizont
cîmpia singurătăţii.

Toţi mă credeau el, chiar şi eu însumi,
din pricina cerului unic
care bătea din soare şi din lună
deasupra noastră

Eu mergeam înaintea lui, eu mergeam
înapoia lui,
Pluteam deasupra lui, sau fiind drum
mă lăsam sărutat de tălpile lui, mereu
încît toţi credeau că sunt el,
chiar şi eu credeam că sunt el
din pricina darului morţii, cu care eram
învestiţi amîndoi.

Cînd au pornit
cu limbi despicate să şuiere
cuvintele cu şapte capete,

muşcîndu-ne otrăvitor şi amîndoi
cu aceeaşi ruptă ureche
şi-aceeaşi însîngerare
am colorat silabele diavoleşti, –
eu credeam că sunt el, şi toţi
credeau că sunt el
şi numai el singur ştia
trupul exact în care se află

Dar numai el a murit într-adevăr,
numai el a ştiut că e el
iar eu n-am făcut decît să abat
spre mine o clipă mînia,
ca să se poată petrece în linişte legea
şi misterul să se petreacă nestingherit

Nici mai devreme, nici mai tîrziu.

CIOCÎRLIA DE LA AUSTERLITZ

La Austerlitz pe cîmp, prin arătură,
în vara cea de praf, sub ceruri arse,
de lîngă glezna stîngă în căldură
cu-aripile înăuntru şi întoarse,
ţîşni în sus strigînd un cîntec rece
ca fulgul de zăpadă, pe un geam,
o ciocîrlie
adăugată simultan
cercînd în aer să se-nece.
O, aerul la Austerlitz, ca apa
de gros, ascunde-n el vedenii
Mai sus de aer, se respiră-aicea
tulpina razelor de mirodenii.
Să fii deasupra şi să-noţi
la locul unde vidul se-ntrerupe,
în valurile aerului dacă poţi
sau agăţat de nişte foarte-nalte plute,
cum ciocîrlia de la Austerlitz
să ieşi din aer în lumina
pe care s-o respiri cu ochii toţi...
Da, ochii gîndurilor sunt
lîngă pămînt, departe de pămînt.

ŞIRUL DE OCHI

Curge un rîu undeva lîngă noi
şir lung de ochi, şir lung
El ne fură picioarele-napoi
şi tot nu-mi ajung şi tot nu-mi ajung.

Şir rece de ochi, şir rece,
cu cîte un peşte sprînceană
orbite de piatră aztece
în ora nepămînteană,

sunt malurile lui. Şir
nesfîrşit de ochi privitori
multiplicînd luna-n delir,
înotînd printre nori.

INSCRIPŢIE NEDESCIFRATĂ

Trecea foarte repede rîul, deşi
numai el era de faţă, tot timpul.
Fiind de faţă el trecea
cu faţă cu tot, astfel
ne sărutam cu gîturile retezate
Cuvintele tale şi cuvintele mele
erau lipite, pentru că
locul din care se năşteau
era unul şi acelaşi pentru amîndoi
Zeu cu două trupuri şi fără cap,
altfel alergam tropăind
din patru picioare,
cu patru mîini rezemîndu-ne de ziduri
Trecea foarte repede rîul, deşi
numai el exista
Existînd, el trecea cu existenţă cu tot.
Astfel rămîneam singuri, înfiguraţi,
dormitînd în aceeaşi rotulă
La mijloc fără culoare,
la margine fără sunet.

Mîncătorii de libelule

către Hippy

LOCUL

Locul sentimentelor, vai
este-n urechi
Locul sentimentelor, vai
este-n ochi
în nară, pe limbă.

Vai, locul sentimentelor
este-n urechi.
Ele dorm cum doarme
cercelul atîrnat
Ele fug pe zgîrciul subţire,
ele se culcă pe toba timpanului...
...locul sentimentelor, vai,
este-n urechi.

Numai locul sufletului
nu este niciunde.
Sufletul nu are loc.
Locul sufletului nu este niciunde
Urechea lui este
urechea nimănui.

MIROSUL DE PE DEALUL ÎNALT

Ca şi cum ar fi plouat demult,
pămînt negru
alunecător, gîndacii
cu picioare ude ţin lipit un trup
în frunze negre
ori, în geamuri, în ceardacuri doamne,
o,
şi un aer cam stătut de lăzi
cu culoarea verde jupuită

A plecat deci Dumnezeu ah, a plecat
şi degeaba am miros, degeaba
Deal înalt cu vale, deal înalt
cu cernoziom, cu iarbă neagră...

JERTFA ŞI ARDEREA DE TOT

Iau mielul şi îi frîng şira spinării,
ochii-i scot cu degetul cel gros
Îi rup copita şi mirosul nării.
ficatul şi rinichiul unsuros
Şi gelatina creierului smuls, în palmă
o ţin atent ca să nu-mi curgă
cu viziunea ei de miel, prea calmă,
peste tunica mea cea demiurgă
Îl ard ca să-ţi miroasă dulce, Doamne,
e-o ardere de tot, pentru păcat,
şi voi izbi şi tauru-ntre coarne
şi iedu-n jugulară, ca să fiu iertat

Voi rupe în bucate orice animal
şi îl voi arde, ca să-ţi placă ţie,
şi toate astea fi-vor un semnal
că tu şi eu suntem ca ei. Făclie
voi arde tot ce vrei, carnea pe os,
plămînul îl voi scoate la vedere
căci Doamne, tu, eşti marele miros,
nară a timpului, nară de ere.

Dar, n-am să rup nicicînd o floare
n-am să strivesc nicicînd un crin,
nicicînd eu nu voi smulge sexul
de splendoare
al trupului verdeţii, şi sublim.

Noi ce avem un trup de animale
şi fără rădăcină ne mişcăm
Noi, la suava florilor splendoare,
unii pe alţii ne mîncăm.

Ca să fim gustoasă hrană
lumii înfipte în pămînt,
a pomilor, şi-a ierburilor vamă
pe care ele-o dau, cînd sunt.

Noi numai tălpi avem, iar ele
au rădăcini în mit,
noi numai stele-avem pe cer,
        doar stele,
cînd ele au adîncul lor de timp oprit.

CE ESTE VIAŢA? CÎND ÎNCEPE ŞI ÎNCOTRO SE ÎNDREAPTĂ?

În toate părţile deodată, zise
cel fără părţi.
Într-o singură parte, zise
Partea.

Ce este?
Cum, ce este?
Este, pur şi simplu.
Adică E, adisă S, adică T, adică E.

Primul E mai vechi decît ultimul E.
Atît.

LAŢ

Pe bordul alb şi gri de piatră
adolescenţii trec în şir,
subţiri ca dunga rea de tibişir
pe tabla nopţii idolatră.
O, ecuaţii voi, de gradul doi
suave trigonometrii
ale divinului “a fi”,
el singur existînd în noi.
Ei trec şi clopotele bat,
ei trec şi tunurile bat,
ei trec şi ceasurile bat
din ce în ce mai repede şi mai turbat.

Şir lung şi sfînt, de tine doar
m-aş spînzura ca de-un copac
şi-aş sta bătut şi clătinat
de vîntul rece, secular.

CARE ESTE PUTEREA SUPREMĂ CE ANIMĂ UNIVERSUL ŞI CREEAZĂ VIAŢA?

Puterea de a fi, dar mai ales puterea
de a fi fost – fiind.
Puterea de a nu fi,
dar mai ales puterea
de-a nu fi fost – fiind.
Puterea, ah, puterea
de a nu avea putere,
a-e-i-o-u, e-i-a-u-o,
u-a-i-e-o,
sunet cu miros
continuitate fără timp
inimă migratoare
transplantîndu-şi trupuri.

Cînd nu mai eşti, e ca şi cum
nici n-ai fi fost.
A fi, e ca şi cum
nici n-ai fi fost,
a-e-i-o-u, u-o -i-e-a,
A şi E
şi I şi O
şi U...

CE ESTE OMUL? CARE-I ESTE ORIGINEA? CE FEL DE DESTIN ARE EL?

Omul este frunza văzută de om.
Omul este floarea mirosită de om,
omul este calul călărit de om,
omul este piersica gustată de om.

Omul este marea pipăită de om.
Omul este roata,
Omul este laptele de capră băut de om.

Omul este răsăritul soarelui
deasupra omului.
Omul este visul de noapte,
Omul este plăcerea cerului albastru
văzut de om.
Omul este zborul păsării zburat de om.

Omul este cuvîntul vorbit de om.
Omul este cuvîntul înţeles.
Omul este cuvîntul citit de om.
Omul este cuvîntul neînţeles.

Omul este cuvîntul care doarme
în pietrele omului.
Om este cuvîntul care zace în stelele
de deasupra omului.
Om este necuvîntul omului.

Om este omul care moare asistat de om.
Om este cel care depune mărturie
despre om în faţa omului.

Omul nu s-a născut şi deci nu va muri.
Este etern şi dintotdeauna
pentru că prin el se depune mărturie
despre ceea ce există.

Omul nu a existat
şi nu va exista niciodată
pentru că nonexistenţa
îşi este sieşi martoră.

Şi totuşi omul, omul, omul
este cel care nu crede
care nu credea
care nu credeam
să-nvăţ a muri vreodată.

MÎNCĂTORUL DE LIBELULE

Mănînc libelule pentru că sunt verzi
şi au ochii negri,
pentru că au două rînduri de aripi
transparente
pentru că zboară fără să facă zgomot
pentru că nu ştiu cine le-a făcut
şi de ce
le-a făcut
pentru că sunt frumoase şi suave,
pentru că nu ştiu de ce sunt frumoase
şi suave;
pentru că nu vorbesc şi pentru că
nu sunt convins că nu vorbesc

Mănînc libelule pentru că nu-mi place
gustul lor,
pentru că sunt otrăvitoare şi
pentru că nu-mi fac bine.

Mănînc libelulele
pentru că nu le înţeleg,
le mănînc
pentru că sunt contemporan cu ele
le mănînc
pentru că am încercat să-mi mănînc
mai întîi chiar propriile-mi mîini
şi erau infinit mai greţoase,
le mănînc pentru că am încercat
să-mi mănînc limba,
propria mea limbă de carne
şi înspăimîntat am văzut
că ea-şi lepădase cuvintele
verzui, cu ochi negri,

departe de mine, în foame.

CINE SUNT EU? CARE-I LOCUL MEU ÎN COSMOS?

Fără mine nu se poate, dovadă că sunt.
Fără mine nu s-a putut;
dovada e că m-am tras din mine însumi
adică din acel mine care-a fost.

Eu sunt cel care nu se poate fără de el.
Eu sunt cel care nu s-a putut fără de el.
Eu sunt cel care a dat mărturie
pentru existenţa lui Dumnezeu.

Eu sunt cel care am dat mărturie
de nonexistenţa lui Dumnezeu, pentru că
eu l-am făcut pe Dumnezeu vizibil.

Eu sunt făcut de Dumnezeu, pentru că
eu l-am făcut pe Dumnezeu.

Eu nu sunt nici bun nici rău
ci sunt, pur şi simplu.

Eu sunt cuvîntul “sunt”.
Eu sunt urechea
        care aude cuvîntul “sunt”
Eu sunt spiritul
        care înţelege cuvîntul “sunt”

Eu sunt trupul absurd al lui “sunt”
şi literele lui.
Eu sunt locul în care există, “sunt”
şi patul lui, în care doarme.

MELANCOLIE ATAVICĂ

Foarte mulţi, cu diverse întîmplări
Toţi locuind sub podea
Amestecaţi între ei, duşmănindu-se
de moarte,
mai murind cîte unul de bătrîneţe
sau pur şi simplu
sinucigîndu-se.

Cîte unul din cînd în cînd,
îşi închiria cîte o întîmplare.

Eu însumi am locuit într-o întîmplare
de acest fel, dar după aceea
mi-am luat cîmpii.

Ei erau foarte mulţi. Din cînd în cînd,
la locul comun unde mureau
lăsau cîte un schelet,
        cu mult mai frumos
decît aş fi putut bănui.

Eu am urcat acum. Am ajuns
uneori să gîndesc
        chiar la nivelul lunii.
Şi totuşi mi se face dor,
        un dor de nu mai pot
să m-azvîrl pe horn,
        şi să ies prin cămin,
şi-ntins pe podele să stau ore-n şir
cu urechea lipită de scînduri.

SĂ NE IUBIM CA FLORILE

Să ne iubim ca florile
în noi înşine
Să creştem pe ramura
vie a cuvîntului
Eu sunt A
petala strigării,
tu eşti U
friguroasa floare

Să ne iubim ca florile
în noi înşine
ca litere sigure
în interiorul cuvîntului
O, tu cuvîntule
sex şi matrice
din care se naşte
întreg viitorul

Să ne iubim ca florile
în noi înşine
în voi înşivă
în ei înşişi,
ca florile, numai ca florile,
florile dalbe,
flori de măr.

IDOLII IERBII

Din cînd în cînd
în loc de firul ierbii răsare
cîte un idol subţire şi verde
Caii îi ocolesc cu mirare
şi ale furnicilor cete...

Ei sticlesc noaptea ca un tăiş
ameninţînd stelele, luna
Caii fug spre rîu, în prundiş
Furnicile nu se mai văd, nici una

Ei sunt iarba unui cal nenăscut
Ei vor fi păscuţi numai în viitor
Eu i-am văzut, da, i-am văzut
dar m-am retras din faţa lor.

COTROPIREA FRUNZELOR

Smulgem frunzele şi facem
pat din osul pomilor
paştem iarba şi o toarcem
prin burta flămînzilor.
Ne uităm în sus, la stele,
neştiind că-s mai departe
frunzele din pom, acele
scuturînd în toamnă moarte.
Nu-ntre oameni e cuţitul
duşmănia, sfîntă milă
ci-ntre sînge, vai, şi verdea
neînvinsa clorofilă.

* * *

O, dacă n-ar fi eroarea,
dacă am fi curaţi
cum sunt peştii din marea
cea sferică, fraţi
... şi fiecare secundă n-ar fi
mereu a trecutului
sculptură de lungi melodii
pe aerul scutului...
Păcatul meu originar
e doar amintire
O, dac-ai avea numai prezentul barbar
omenire, neomenire...

ÎNSERARE DE TOAMNĂ

Înconjurat de suflete globulare
pe sub ampli copaci fără frunze,
mă lăsam înfrigurat de toamnă
sau alb pe clişeul negru al lacului
ziua trecea prin mine mult mai iute.
O, voi suflete călduroase,
        o voi suflete
cu lumină proprie!
Era o lovire de raze,
        între voi şi amurg
cu clinchete alunecînd mereu
        din prezent
şi rătăcind în jurul pămîntului
Era o bătălie fără răniţi, fără cadavre
preungită pînă tîrziu,
        pînă cînd umbra lungă
a lucrurilor
devenea mult mai adevărată
        decît lucrurile.

FRUCTE ÎNAINTE DE A FI MÎNCATE

Mă pregătesc pentru un arbore mare,
destinat să fie numai şi numai miros,
nările fructelor crepusculare
spre vegetalul vînat le-am întors.

Mă dezbrac de scoarţă şi de cercuri
rămîn osmotrică sevă suind
Luni e un măr, marţi e o pară,
iar miercuri
e un strugure agurid.

Se lasă toamna. Vine
un fel de galben şi de rugină.
Cad orele din pom. Ciorchine
secundele în strugure leşină.

Să bem, nu vin, să bem un must asprit
şi boturile cîinilor de vînătoare
să le legăm pentru mirosul de zenit
cu rafie, pe fiecare.
Tot unul lîngă altul şi lipite
cu nările, ca nişte ţevi de nai
să curgă-n ele logodite
mirosul fructelor pe care îl cîntai.

CURENŢII DE AER

Curenţii de aer, nevăzut alergînd
prin nevăzut,
apăsarea golului asupra golului...

Stingherealã de păsări silite
să-şi plimbe nervii înveliţi
cu pene.

Animale înalte, dormind
pe şubredul aer.

Ele îşi scot pliscurile
în afara atmosferii, în valuri.

Aici, sfere, dar foarte
îndepărtate.

Ele vor să sară deasupra
dar nu pot
acel jos –
deasupra, neexistînd

Linişte. Ne pregătim pentru altceva.

TRAGEDII ÎN TIMP DE PACE

Eram închis în propria mea capsulă.
Inima îmi funcţiona bine şi adeseori
mi-ar fi plăcut s-adorm înapoia ei
obişnuit cu bubuiturile neregulate
ale timpului interior.
Dar, fiecare secundă îmi era drămuită,
şi n-aveam răgaz
nici atît
cît mi-ar fi trebuit să scriu o literă.
Dacă muream, eram bun mort,
chiar erou.
Tot ce făceam se balansa
în bătaia liniştită a stelelor.
Atîrnam de un cîrlig al destinului.
Zilele roşii îmi picurau din beregată...
Dar iată, ei au venit
şi m-au scos din capsulă.
Mi-au invitat sufletul să petreacă
oriunde, numai în trupul meu, nu.
Şi sufletul eliberat, deodată
a avut timp,
a scos pomul cu păsări la iveală,
s-a albit de lună.
Ar fi vrut să fie el însuşi o sferă,
iar spre propriu-i trup privea scîrbit
ca la urît mirositoarea arcă a lui Noe.
A-nceput să se lenevească,
să aibe îngeri,
să se-ndoiască de existenţa destinului.
O, trist caracter!
Mai bine ai fi stat acolo-n mit
sub cheia întîmplărilor
şi-ai fi rămas pentru tine, numai atît

cît să poţi adormi şi visa
nedesluşita lumină a naşterii tale.

Necuvintele

ARS POETICA

lui Lucian Raicu

O, muzică, tu vibraţie
cea mai rară
pentru că niciodată nu vom
sări deasupra urechii noastre.

O, voi mirosuri, minunatelor
pentru că inima mea călătoreşte
uneori spre copilărie
prin tunelul vostru
O, voi culorilor, făţărnicie
a luminii.

O, voi cuvintelor, cuvintelor
pe care le desfăşor mereu
în urmă, ca o locomotivă
sufletul ei negru...
Orice corn poate să vă străpungă

cuvintelor, cuvintelor
şi orice dorinţă de corn
cuvintelor, necuvintelor...

CÎNTEC [M-a uitat Dumnezeu, gîndindu-mă]

M-a uitat Dumnezeu, gîndindu-mă,
pînă cînd gîndul
mi-a devenit trup.
M-au uitat frunzele
adumbrindu-mă
pînă cînd nevăzutul
mi-a devenit văzut.
Stau ca şi cum cineva
ar trebui să-şi aducă aminte de mine
şi-ntre timp, ros de aer şi nins
mi se stinge lumina-n oricine.

AUTOPORTRET PE O FRUNZĂ DE TOAMNĂ

E făcut să mă domine neîntregul
zeiţa fără braţe, zeul fără glezne.
Copacii fără trunchiuri,
        iarba fără verde,
slalom de alb prin verticale bezne.
Se caţără paianjeni
        pe tăcerea colţuroasă
şi înapoia propriei ei zbateri smulse,
se trage inima-ntr-un trup mai vechi,
        mai singur,
cu timpul dus, contururi scurse.
E făcut să mă domine neîntregul,
medalie bătută doar pe-o parte
zilele care încep după-amiaza
        şi sfîrşesc după-amiaza,
fără să continue mai departe.

TIMP

Se poate stinge pocnind ca un bec
şi-această secundă ştiută.
Poate rămîne ca la înec
deasupră-ne, apa stătută.
Întreceri subţiri, de umbre fugare
seara sub lună, ca sub un tavan
rotund şi-azvîrlit la-ntîmplare,
din toţi ochii deschişi, – simultan.
Horn invers, cu fumul în rîpă,
cu ceru-n prăpăstii atras.
Poate de-aceea, mărit ca de luptă
se-arată ce ne-a mai rămas.

Uite-l: nu seamănă cu nici un cuvînt.
Nici nu poate fi spus, nici văzut.
Stă între cer şi pămînt
şi n-are sfîrşit şi nici început.

ÎNTINS PE SPATE STAU ŞI ZIC

Întins pe spate stau şi zic,
deasupra cu inexistente stele,
că boala de “a fi”, fiind nimic
e – un fel de-al lui, printre-acele

Ce nu le ştim şi sunt, şi-acum dansează
un pas, doi paşi, trei paşi şi patru,
vreau gerul aripă la pleoapa trează,
păzind pupila, idolatru.

Ca să avem vederi, vedenii,
vîrtejuri vii de vînturi varii,
stînd în genunchi pe gheaţă, renii
o verighetă smulg din secularii

arbori de gheaţă şi înalţi
pantofi, ai stării de a sta,
pe care Doamne, îi încalţi
făcînd ce este că era.

SCENA

Ei aveau o vorbire fixă
şi trupuri zbătătoare
Ei se prefăceau că există
fiecare.

Cuvintele erau fixe, ştiu,
ei erau din ce în ce mai mobili
fiecare părînd a fi viu
şi cu toţii utili.

Cuvintele fixe erau trupul lor,
trupurile lor nu erau decît o limbă
vorbind în limba celor care mor
vorbirea celor care nu se schimbă.

ARMONIZARE

Intrare în cuburi, în piramide
directă şi simplă şi deodată,
în care scheletul cu oase livide
nu mai sprijină vinele
la capăt cu inimă-nclinată,
nici trupul nostru ritmic, cu gura
dinţoasă, deschisă
        ca un vîrtej împietrit
la locul unde-şi sfîrşeşte arhitectura
creierul albastru, hitit.

Rupere şi despărţire şi adio
unghii de frunze zgîriind aerul cetaceu...

...şi tragem luna peste Clio
ca peste un genunchi de dansatoare.
        O heleşteu
cu peşti zvîrliţi în aer – comete de fier!

Turtire pînă la subţirimea de var,
pe dinlăuntru de cuburi, cînd pier
neclarele inimi,
în zidul coastelor, –
clar.

TRECERE...

Fugeam parcă săltînd
pe vîrfuri de picior,
din trup în trup, ca o arcadă
culcată peste şirul pieritor
de reci coloane-ntr-o Eladă.
Mai mă mînjeam cu cîte-un zbor
pe braţu-ntins, pe fruntea-mpinsă,
stînd cu sprîncenele în viitor,
în timp ce glezna mi-era ninsă
cu dinţi din cerul muşcător.
O, nasc vocale mari, mereu
guri care se închid în gol...
Dar ca prin strungăreaţa unui zeu
prin Scila şi Caribda am trecut în zbor.

MIRAJ

Înainte, galerii de aer
cu şobolanii rozînd,
aripi de îngeri dormind
cu sternul înfipt în pămînt
Miraj de belşug, de odihnă,
de somn cu tîmpla pe sînul
ţîţei cu lapte a mamei
care-l născu pe divinul
Iisus. Lerui ler
Plouă şi e noroi, lerui ler
plouă pe dinlăuntru, în respiraţie
lerui ler, în degete, lerui ler,
în rotulă, lerui ler, în timpane
lerui ler, în dinte
lerui ler, în trupurile nenăscute
şi lerui ler, în trupurile mari.

ZICERE...

A trecut aripa de înger, către care
aerul întindea degetele de nori,
de nouă
sau de şapte, Doamne-iartă-mă,
pasăre cum stau pe cranii ca pe ouă

Ce-a fost mai mare în inima mea
s-a dus, s-a dus ah,
s-a dus spre degete spre unghii,
spre dulcile luciri purtate,
blîndeţe, purtate
de binevoitorii existenţei mele,
naşii, unchii.

Eu stau atîrnînd, şi, Nimeni mă fură
ah, în ce buzunar aş putea să dorm,
Doamne Iisuse,
ah, din ce auricol aş produce aur
şi lacrimă lungă, sărată, scursă
ca raza roşcată în rozuri apuse

Şi stau, şi stau, şi stau, şi stau,
întins, rotund pe buza unei cupe
băută, nebăută de cel zeu călare,
bătînd, din tîmpla lui, acele crupe

de cai, de hai, de haide
de să nu fim, de să nu fie...
Coboară Doamne stele joase
pe coasta mea de colivie...

DECI VOI STA

Deci voi sta cu botul, cotul, totul
prins într-un cîrlig de cerul gurii
smuls din aerul infect, pilotul
vidului şi al făpturii.

Vai, voi sfîrîi pe o tingire
şi sărat voi fi cu iuţi meteoriţi,
hrană pentru altă-naltă fire
de flămînzi în foamea mea veniţi.

Cînd zeul mă-nghite, zeul încă viu,
prăbuşit în burta-i ca-n fîntînă,
parte chiar din carne-i am să-i fiu
damf şi, chiar idee, o fărîmă.

EU, ADICĂ EL

El, era făcut să fie pradă,
pradă a cuvintelor alese, –
cu un şoim pe ultima silabă

El, se bucura la simţul
că este hrană,
că este de mîncare...

De aceea el
stătea întins pe timp
ca pe-o frigare

şi, cu cît ardea mai puternic
în afară,
cu-atît se cocea mai neasemuit
înlăuntru

Se ridicau din el
în sus, ca un fum de jertfă
cuvinte de neînţeles
cum sunt acestea:

Doamne Dumnezeule
coif al înţelepciunii
sabie a puterii...

POEM

Uneori vorbesc în faţa ta,
ca-naintea unui zid înalt, de piatră
care se pierde leneş în nori.

Strig toate numele lucrurilor,
ştiute de mine vreodată.
Smulg secundele din oră
şi le arăt, bătînd,

iar sub plăcuţa înfăţişare a tăcerii
mărturisesc destinul plantelor.

Zidul înalt, de piatră,
deschide un ochi mare, albastru
şi-apoi îl închide.

CE?

Să văd dacă se vede,
eu gheară de pisică
mi-am pus, prelungi, drept gene
la pleoapa mea antică.

Şi-un muget gros de taur
continuă sprînceană
culcat peste privirea
mea, dreaptă, caldeeană.

– Eii, ce vezi, spune-ne, spune-ne!
– Văd cuvinte.
– Spune-le, spune-le!
(Eu tac sub ciocîrlii ca şi-nainte)
Vine mutu la mine, mă-ntreabă:
– Ce?
– Ceapă!
– Ce?
– Cecsina!

Ö

Se umflă emoţia, tandreţea, bezna,
ca şi cum Zeul visat în copilărie
ar avea o capitală în glezna
lui, argintie

El aleargă ritmic, trop-trop,
iar în glezna lui umflată, destine
beau şi se îmbată cu unvrop –
minunatele fiinţe alcaline

Cad cu tîmpla
        pe fluierul piciorului lui.
Se-aleargă cu Mercedesuri pe un nerv,
rostogolind coroane albăstrui
pe ceru-n alergare, gleznei serv

Deci casc şi eu la rîndul meu
gura cu fildeş, ca să strig
dar iată că mă răzgîndesc
Mereu ca două puncte peste O,
        mi-e frig...

În glezna mea duşmanii alergării
se nasc şi mor
Litera Ö în gurile strigării
se înnorează, cu un nor.

JOC ÎNTRERUPT

Stadion gol,
bănci strîmbe de acră lumină,
învelite-n ploaie.
Un fotbalist pare viu,
stînd întins pe alee
Dintr-o mînecă a tricoului,
un şir de melci
alunecă-n iarba cenuşie.

O roată cu mînere
pluteşte-nclinată
peste vîrfuri frunzoase

Un falt fotbalist, pare viu,
încolăcit în jurul unei mingi
ca inelul unui Saturn

Dar, cine să izbească-n minge,
s-o ridice cu inel cu tot,
deasupra ploii?

Va trebui să aducem găleţi cu var
şi mult, foarte mult praf de cretă

Dar pînă atunci se înnoptează,
sala de duşuri s-a ridicat la cer.

Echipa adversă nu se mai vede
O singură gheaţă, aproape nouă,
cu crampoanele-n sus:
s-ar putea bea din ea, cîte ceva,
dar gurile cu dinţi albi, însetate,
nu se mai văd din pricina

întunericului.

TU

Tu îmi sporeşti singurătatea
cu un picior de barză, lung,
pe care-l calcă-n roţi, în goană,
stînd la volan, un demiurg.

Ldasă să plouă pe şosele
dînd tufelor un verde pur,
iradiind cu frig şi spume
scheltul meu în stil maur.

Şi lasă pe arenă urlet
să-mi ciuruiască-n ţinte gîndul
cel cu un nor în vîrf. Se-aude
doar: Stîngul! stîngul!
drept – drept – stîngul!
Stîngul!
Stîngul!
Drept – drept,
stîngul!
Stîngul! Stîngul!
Drept – drept,
stîngul!
Stîngul! Stîngul!
drept – drept
Stîngul...

TENIS

Se-ntuneca peste jucătorii de tenis.
După gardul de sîrmă era întuneric.
Tînăra fată cu picioare lungi pînă la gît
flutura după minge feeric.

Am luat cîinele ca şi cum ar fi fost,
şi cu o singură lovitură de cuţit
l-am decapitat, iar trupul lui
din urmă îşi împingea capul despărţit.

Înainta, înainta, înainta.
La marginea mesii, capul i-a căzut.
Trupul sus, capul jos.
Însuşi devenise pentru însuşi
necunoscut.

Dă-mi racheta. Pak! Sare capul lătrînd
deasupra fileului, – şi se-ntunecă.
În spatele meu, zeul cu un singur ochi
rînjind mă trage de mînecă...

de braţ, de umăr, de umbră
de la revedere, de la, de re
de ve, şi de, şi re...

ULTIMA ŞI “ADIOS”

Ultima şi “adios” cum spun spaniolii
do, re, mi, fa, mi, fa, sol, do
becarii, bemolii,
numai tu, numai eu,

numai ei, pururea ei
călătorind fără greutate
unu, doi, trei, unu, doi, trei
fantome dulci şi în etate.

Voi treceţi prin ziduri, prin Baiazid,
prin Napoleon Bonaparte
voi treceţi prin lacrimă, prin rid
prin literă, prin carte.

Dar eu nu vă citesc,
şi iată, stau sămînţă plouată.
Mă înverzesc
încă o dată
pînă cînd vine calul ceresc
şi mă paşte
cu dinţii, lungi meteoriţi.
Crăciunul e aproape, aproape e Paşte,
dacă vreţi puteţi să muriţi.

Eu, el, ei,
(urmează alt vers)
mai avem încă unu, doi, trei
pînă la univers.

NECUVINTELE

El a întins spre mine o frunză
ca o mînă cu degete.
Eu am întins spre el o mînă
ca o frunză cu dinţi.
El a întins spre mine o ramură
ca un braţ.
Eu am întins spre el braţul ca o ramură
El şi-a înclinat spre mine trunchiul
ca un măr.
Eu mi-am înclinat spre el umărul
ca un trunchi noduros.

Auzeam cum se-nteţeşte seva lui bătînd
ca sîngele.
Auzea cum se încetineşte sîngele meu
suind ca seva.
Eu am trecut prin el.
El a trecut prin mine.
Eu am rămas un pom singur.
El
un om singur.

Table of Contents

NECUVINTE	1
Luptele	3
PEAN	4
PIERDEREA OCHIULUI	6
LUPTA LUI IACOB CU ÎNGERUL SAU DESPRE IDEEA DE “TU”	7
LUPTA CU CINCI ELEMENTE ANTITERESTRE	10
LUPTA OCHIULUI CU PRIVIREA	17
LUPTA INIMII CU SÎNGELE	19
SOMNUL ŞI TREZIA	23
ENSITTEREN	24
EDICT	25
CÎNTEC [Echilibru, vertical, de suflet]	27
ARTA POETICA	28
Rîsu’ Plînsu’	30
MIM	31
DUBLA NEMESIS	32
POEZIA	33
CÎNTEC DE TREI	34
RÎSU'PLÎNSU'	35
ZICERE	36
MEMORIA ASASINA	37
SĂ SĂRUTĂM	38
TÎRFA SOFISTICATĂ	39
ERA O MUZICĂ PRESATĂ	40
CĂ MI-E SOMN DE NU MAI POT, ÎMI ZISE	41
MĂ FAC NEVĂZUT	42

BRUSCĂ VORBIRE 43
CÎNTEC ÎN DOI 45
TREABA TA... 47
CINA CEA DE TAINĂ 48
ÎNSERARE DE TOAMNĂ 49
LAŞI MIROSUL 50
DESIGUR 51
MÎNIE LENTĂ 52
DEPĂRTAREA 53
BUFONUL ŞI MOARTEA 54
CÎNTEC [Trei pomi verzi erau, la rînd] 55
ÎN GRĂDINA GHETSIMANI 56
CONTEMPLAŢIE 61
PLUS 62
LEGEA 63
ODĂ BUCURIEI 64
CIOCÎRLIA DE LA AUSTERLITZ 66
ŞIRUL DE OCHI 67
INSCRIPŢIE NEDESCIFRATĂ 68
Mîncătorii de libelule 69
LOCUL 70
MIROSUL DE PE DEALUL ÎNALT 71
JERTFA ŞI ARDEREA DE TOT 72
CE ESTE VIAŢA? CÎND ÎNCEPE ŞI ÎNCOTRO SE ÎNDREAPTĂ? 74
LAŢ 75
CARE ESTE PUTEREA SUPREMĂ CE ANIMĂ UNIVERSUL ŞI CREEAZĂ VIAŢA? 76
CE ESTE OMUL? CARE-I ESTE ORIGINEA? CE FEL DE DESTIN ARE EL? 77

MÎNCĂTORUL DE LIBELULE 79
CINE SUNT EU? CARE-I LOCUL MEU ÎN COSMOS? 81
MELANCOLIE ATAVICĂ 82
SĂ NE IUBIM CA FLORILE 83
IDOLII IERBII 84
COTROPIREA FRUNZELOR 85
ÎNSERARE DE TOAMNĂ 86
FRUCTE ÎNAINTE DE A FI MÎNCATE 87
CURENŢII DE AER 88
TRAGEDII ÎN TIMP DE PACE 89
Necuvintele 91
ARS POETICA 92
CÎNTEC [M-a uitat Dumnezeu, gîndindu-mă] 93
AUTOPORTRET PE O FRUNZĂ DE TOAMNĂ 94
TIMP 95
ÎNTINS PE SPATE STAU ŞI ZIC 96
SCENA 97
ARMONIZARE 98
TRECERE... 99
MIRAJ 100
ZICERE... 101
DECI VOI STA 102
EU, ADICĂ EL 103
POEM 104
CE? 105
Ö 106
JOC ÎNTRERUPT 107
TU 109
TENIS 110

ULTIMA ŞI “ADIOS” 111
NECUVINTELE 112